RESLJEVA

12

1/1965/66

KRATEK POGOVOR S FUNKCIONARJI MLADINSKIH ORGANIZACIJ

Najprej smo govorili o učnih uspehih na šoli. Ugotavljali smo, da učnih neuspehov ni krivo vozaštvo, kot smo do sedaj vedno ugotavljali. Anketa, ki smo jo izvedli po razredih, je pokazala, da imajo vozači bolše uspehe kot nevozači. To je gotovo problem, ki pa ne upliva bistveno na uspeh. Nekoliko vpliva na izvenšolsko udejstvovanje vozačev. Vendar bi te dijake prav lahko pogrešali, če bi se zanimali za delo v organizacijah vsaj ostali dijaki, ki imajo priliko in čas. Ker prostega časa, kot smo že večkrat ugotovili, kljub večnemu tarnjanju le ne manjka. Naši dijaki neznajo pravilno izrabljati svojega prostega časa. Če pogledamo v čakalnico, kjer čakajo dijaki, redko koga vidimo, da bi res intenzivno študiral. No, in tudi v tem času ne dobiš dosti dij dijakov, ki bi bili pripravljeni sprejeti kakšno dolžnost. Zakaj taka mlačnost, brezbrižnost? To je splošen pojav, ne samo na naši šoli.

Mladina ima tudi premalo kulturnega razvedrila. Dijaki so se udejstvovali v mladinskem klubu, ki ga je priredil mladinski komite Center. Zaradi huliganskih izgredov pa je bil komite prisiljen ukiniti plese. Razni električni ansambli ne vplivajo pozitivno na mlade ljudi. To so zvoki, ki vzbujajo včasih prav surove reakcije: (večer v športnem objektu v Tivoli.) Pri nas ni takih ekstremnih primerov in izrazito negativnih pojavov med mladino. Do sedaj še nismo imeli primerov nasilja ali kraje ali kaj podobnega. Pozna se, da je pri nas večina dijakov dijakov kmečkega in delavskega porekla in seddnevno vozijo. Zato ne čutijo potrebe po kakšnih nenavadnih zabavah.

Na splošno pa pogrešamo razvedrila. Na šoli nimamo plesov, ker ni denarja za orkestre. Podobno je tudi drugod. Zato je marsikje pereč pojav alkoholizma med mladino, ker je gostilna edini kraj, kjer se lahko zbirajo.

043763
Gimnazija Ledina - knjižnica
Molj 2.0

Razveseljivo je dejstvo, da je na naši šoli, čeprav je

večina dijakov vozačev, mnogo abonentov v Drami in v Operi.

Vodstvo šole skrbi za zaključne predstave v naših gledališčih in v kinu.

Moramo pa omeniti delo športnega društva, ki prireja razna tekmovanja z drugimi aktivi.

Sicer pa mislimo, da so problemi na naši šoli podobni problemom mladine na drugih šolah. Seveda pa delajo vse druge mladinske orginizacije v materialno mnogo boljših pogojih.

PRIDI SONCE...

Boris je razporedil zadnja darila pod novoletno jelko, na kateri so se med piškoti in sladkorčki bleščale električne svečke ter živčno pogledal na uro. Globoko je izdihnil ter z očmi še enkrat preletel moderno in okusno opremljeno stanovanje, ki je pričalo, da kot kemijski inžener kljub svojim osemindvajsetim letom ne zasluži slabo. Ker sta ga urina kazalca, ki sta kazala pol sedmih vznemirila, je zamrmral med zobe:
"Vraga , kje le hodita..."
Ni še končal, ko je v vratih zaškrtal ključ in prikazala se je prileta ženska, ki je za roko vodila živahnega štiriletnega fantiča, ki se ji je iztrgal iz rok ter skočil v objem očetu, obenem pa je od veselja vriskal:
"Očka, ljubi očka..."
Boris je od presenečenja in nepričakovanega veselja pozabil na pridigo, ki jo je pripravil za hišno pomočnico Mrto, ki je verjetno šla prepozno Marka v vrtec. Prijel je sina za roko ter ga popeljal k jelki, pod katero so bila darila. Poklical je tudi Marto ter začel sinu razkazovati novoletno bogastvo:
"Vidiš sinko, tu je avto, ki ga poganja motorček na baterijo. Prav zato ga je kupil Dedek Mraz. Tu so tople hlačke, da te ne bo zeblo, v tem zavitku pa so piškoti in pomaranče. Tole je pa punčka za sestrico Metko, ki bo jutri prišla po darila, in pa kotalke, ki si jih že dolgo želi. Tudi tete Marte se je spomnil Dedek Mraz, tole je njen predpasnik. Sedaj pa pojdimo jesti".
Vsi trije so sedli k praznično pogrnjeni in dobro založeni mizi. Marko pa ni začel jesti. Molče je gledal novi rdeči avto izza katerega je od časa do časa pogledal na očeta. Čez čas je plašno vprašal očeta:
"Pa mamice ne bo jutri?"
Oče je tiho odgovoril:
"Ne, pride drugič!"
Otrok je razočarano in veselo obenem vzkliknil:
"Zakaj ne, kdaj le pride?"
Boris se je grenko nasmehnil ter pomislil na ženo s katero sta se pred pol leta ločila, za katero je bil vedel da je več ne bo, ter dejal:

"Pride, pride, Marko, ko bo sonce, ko bo toplo in bo spet pomlad. Tudi Metka pride in vse bo dobro!"
Marta ga je očitajoče pogledala, Marko pa je žalostno dejal:
"Dolgo je do takrat, a da le pride!"
Boris in Marta sta molče jedla, si nazdravila, Marko pa je pozabil na mater ter tekal za avtom po sobi. Ko so pojedli in je Marta pospravila mizo je Boris stopil pred ogledalo si popravil kravato in se počesal. Nato je poljubil Marka na čelo oblekel sukno ter hitro izginil skozi vrata, da Marko niti zajokati ni imel časa, ko je hotel za njim. Marta je tolažila otroka in ga kmalu spravila v posteljo. Nekaj časa mu je pripovedovala pravljice, ko pa je videla, da je zašepetal:
"Pridi, sonce..."
in zaspal je ugasnila luč in odšla. Marko pa je med tem že sanjal o sončni pomladi, zelenem drevoredu, mamici, očku, Metki in sebi ter tiho šepetal:
"Pridi, pridi, sonce..."

Boris pa je med tem plesal daleč stran s tujo žensko. Kazalca na uri sta se približala polnoči in luči so ugasnile. Boris pa je med tem, ko je objemal, vitko plavolaso damo mislil:
"Pridi sonce, zame in za sina. Pridi, sonce... Morda ..."
Luči so se prižgale. Boris je zopet plesal. Pozabil je na sonce in na Marka, mislil je le na sebe in na plavolaso žensko.

Janez Odar

TRUDEN SEM DRAGA

Najine tihe poti šume
rumeno pesem jeseni.
Truden sem draga
in ni te več,
da bi lovila smeh
v mehke dlani
in ga prodajala nemiru.

Mrzel dež pere sledi
tvojih poljubov ob reki
ki teče nemirno kot prej.

Truden sem
in ni te več.
Le tvoje oči zasluti kdaj potnih,
sklonjeno glavo,
nadaljnih, ravnih
cestah spomina.

Truden sem draga
in sam

Slavko S.

BILO JE

Bilo je
kot krik,
kot topel žarek,
kot pesem vetra
v majskih travah.

Bilo je,
zdaj ni več.

Če bi znal
bi se smejal,
če bi imel solze,
bi jokal.

Da, bilo je
in ničesar ni ostalo,
še bolečino
je spral dež,
da je zdaj ni.

Slavko S.

SLOVO

Odšel bom med jesenska polja
kjer umirajo trave
in kjer buči
tišina iskanja.

Tam daleč nekje
bodo pozvanjale tvoje solze
in hladen veter
jih bo nosil preko trav.

Stegoval bom roké,
da ti vrnem sanje
nekega poletja,
ki je zamrlo med meglami.

Tam daleč nekje
se bodo zapirale
tvoje oči, zalite z grenkobo.

Odšel bom med jesenska polja
kjer se vlečejo megle
in posluša l pozabljene besede
v vetru.

Pred mano
je še mnogo poletij.

Slavko S.

BEG

Ujet v mrke ekstreme svoje duše, razum in čustva sem hodil do stene do stene svoje nevidne kletke. Vse je bilo ozko: soba, ulica, mesto, polje, svet, kajti misel je hotela prostosti, svobode, poti do neskončnosti. Misli so bile atom, gibajoči se svetleči elektroni in protoni, nevidna sila, bistvo mesa in kosti. Čas je bil pot, a smeri četrte dimenzije do svobode čustev in razuma ni bolo. Obupno sem si želel poiskati to četrto dimenzijo, pot do svobode, kajti poraz v preteklosti, srmoten poklek pred delom samega sebe je žgoč opomin, zahteva po poti iz zagate. Iščem in moram najti, kajti glave ne bom sklonil nigdar več.

Bil je sončen dan s težkimi nevihtnimi oblaki po nebu in prijetna toplota tega poletnega sonca se je odbijala od zmrzlih trdih tal. Žarki so mi božali golo kožo, debela suknja in močni čevlji so me varovali mraza, ki je silil iz vseh sneženih kotov. Bil je povprečen dan leta, v katerem se da bogato uživati, najti tisto, kar sprosti duha, najti četrto dimenzijo.

Gledal sem in iskal tisto drobno, majhno, tisto nekaj. To smo mi, to je del nas in mi smo del tega. Trobentica in čebela, zrak in dim, sonce in pla nkton, morje in vsemirje, to je prostor, to je svoboda, dimenzija zan umik. Vse to je del časa, čas je neskončen in nemoremo ga ustaviti. Le tkemo lahko vanj lep vzorec ljubezni in spoznanj, življensko zgodbo trpljenja in ponižanja, zmage in triunfa. Te majhne zgodbe, tvoja in moja, nas vseh, bodo dajale podobo časa, ki se bo lesketal od žalostno-lepega veličastja, od otroških solz in pijanskega smeha.

V gledanju dneva in časa sem našel okno v svobodo, četrto dimenzijo. IN zopet nisem bil srečen, kajti rodilo jo je razočaranje, ni bila taka, kot sem jo videl v mislih. Mislil sem, da se bo dvigalo v višino k zvezdam naših želja, nad dnevno vsakdanjost, nad resnični svet. Toda našel sem jo pod svojimi nogami v blatu jesenskih cest, in mlade m zelenju bezgovega grma, v lastovki pod nebom, v soncu in vodi-povsod. Ni se širila ne v višino, ne v globino nerazumevanja, šla je v širino, bila je povsod. Čutil sem jo pod noga mi, tipal z rokami, videl z očmi. Slišal,,okušal z jezikom in še mi je ostalo časa za ljubezen, kajti čas je neskončen.

J. Odar

SAMOTNO DREVO SI

Samotno drevo si,
pod tabo so trave,
nad tabo nemirni obla ki.

Rasteš in se želiš vetra,
da bi božalitvoje liste.
Na večer šepečeš pesem
o ljubezni
in hrepeniš
ker so zvezde lepein daljne.

Samotno drevo si.

Nekoč boš ostala sama ,
le črni oblaki nad tabo
bodo ostali.
In jok vetra med tvojim vejevjem.
Poslednji listi
ti bodo mrtvi
legali k nogam.

Le samotno drevo si!

S. Slavko

PUSTITE ME

Pustite me še enkrat,
da odidem z vetrom
med prebujajoča se polja,
kjer diha jo samotne njive
in se podijo megle.

Pustite me še enkrat,
potem me vklenite,
poza bil bom polja
in na samotne njive.

Vklenite me potem
ter prižgite sveče
in nikar naj vas ne slepi
soj nedolžnih sveč.

Slavko S.

M LADI

Stopila sva na dvorišče pred dvorano. Ob steni je slonelo pet mladih in naveličano vleklo cigarete. Dim se je valil pod njihova najmodernejša pokrivala.
Iz dvorane so prihajali čudni zvoki "ŠEIKA". Vstopila sva. O, groza! Nekaj parov se čudno zvija ob strašnih zvokih. Nekaj jih sedi ob šahovnici in si z obema rokama podpira učene glave. Na desni strani zverižено sede trije"železničarji" in puha jo dim kot parne lokomotive.
Dekleta sede v drugem kotu, se smejijo in si urejajo frizure.
To naj bi bil kljub mladincev osemletk, ki ga organizira občinski komite ZMS Ljubljana - Center.
Kaj takakega! To je naša mladina, ki gradi nov svet, novo in boljše življenje?
Dragi moji! Iz vas ne bo zrasla le pa, mirna domovina. Iz vas bo zrasla zverižena stavba brez temeljev, ki se bo zrušila in zaszla tudi vas.

Mi mladi se moramo boriti proti taki vrsti izživljanja. Klube je zaradi tega občinski komite ukinil, kar je popolnoma pravilno. Zaman premiščujem kakšna razvedrila bi jim bila potrebna . Pred vsem pa bi jih morali bolj navajati na delo in disciplino.
Tudi starši bi morali pri tem pomagati. Starši žive z njimi in njihova dolžnost je, da jih kontrolirajo , kaj oblečejo za šolo in kaj nosijo s seboj v žepu.
Cigarete niso za učenca osnovne šole. Strašne solge frizure in modre "železničarske" kape tudi ne spadajov njihovo nošo.
Zaradi teh čudakov jih poslušamo vsi mladi: "Vsi ste taki !..."
Vzgojitelji, starši, pomagajte nam zatreti v mladih željo posnemanja bolnih navad zahoda!

K. Irena

OSNUTEK POETIKE ZA LASTNO UPORABO

(Bral sem, mislil in dejal)

Abortusi, atomske, bombe in nervoza
to so problemi današnjega časa.
Abortuse
zmanjšujejo s kontraCEPCIJO
atomsih bomb
ne bo, ko cepcev ne bo več,
nervoza bo minila,
ko se ljudem ne bo mudilo,
a PROBLEMI bodo še ostali
če jih ne bodo nehali tiskati.
"Logika avtomatistične alogike
se izkazuje kot posledica
diametralno nasprotnega oblikovalnega navnanja!"
Prešeren je bil pesnik klasičnega kova,
to je, privrženec literarno aktivističnih tendenc,
jaz pa, kot njegov ekstremni nasledek
iščem navdih v stvareh,
ki me napolnijo z neko eksaltirano slutnjo,
ali slutensko jasnovidnostjo.
- - - - - -
? ? ? ? ? ?
Kaj je
Fenomen pesniškega navdiha?
Nevem,
morda je to pojavnost imanentne nes[illegible]:
- - - - - -
Kdo ve, kdo ve?
AMPAK KAJ ME BRIGA,
Muha je sedla na strop ....P.. P
in s tem skalila dušni mir ....R S R
ker delo to natisnjeno ne bo ....O O O
ker sem morda preoster, grob ....b . b
A ker sem tudi bral, ...L . L
da se vabi na sodelovanje ....E . E

- - - - - -

Nekoč živel je mož ,
ki je imel osliča,
a zanj vozič,
za njim vozil krmo, ker je redil prešiča.
Ker bil je mož čudažkega značaja,
želel je biti znamenitost kraja,
zato je snel kolesa s svojega voziča,
napravil štiri je kvadrare
iz razbitega kobita
in jih pritrdil je na voz.
Ko zopet hotel je po krmo
se voz premaknil ni za ped
in mož še zdaj razmišlja, se jezi
zakaj kolo oglato se mu ne vrti.

FILM GLEDALIŠČE FILM GLEDALIŠČE FILM GLEDALIŠČE FILM GLE

Max Frish

Don Juan ali ljubezen do geometrije

V Mestnem gledališču so nas letošnjo sezono kar lepo sprejeli. Pripravili so nam Frishovega Don Juana.
Tudi tokrat nas že znani dramatik Max Frish ni razočaral. Njegova komedija Don JUan ali ljubezen do geometrije je prav prisrčno delo. Pripoveduje o junaku Don Joanu, nad katerim oče strašno obupuje, kjer se ta ne zanima za nobeno drugo stvar kot za geometrijo. Don Juan pa nebi imel tega privlačnega imena, če nebi varal vso bližnjo okolico. Zanima se za marsikaj in med drugim tudi za geometrijo. To se seveda pokaže naznadnje, ko povabi na obisk mnoge svoje ljubice.
Vse kakor pa nesmemo pozabiti na izvedbo. Glavnega junaka nam je predstsvil Zlatko Šugman. Nikakor ne moremo reči, da je bila igra sla ba. Nasprotno - prav dobra. Tudi Dare Ulaga je bil kot Pater Diego prav originalen.
Vsekakor lahko pohvalimo tako igralce in igralke, ki so delo res privlačno predstavili občinstvu.

K. Trena

SOJENJE V NÜRMBERGU

Počasi vstajamo s stolov. Gnetemo se k izhodu. Vsak bi bil rad čim prej na zraku. Radi bi se otresli tiste napetosti, ki človeka grab i za vrat in ga noče in noče izpustiti. Prerinem se skozi množico in za hip obstanem na pločniku. Zajame me mestni trušč in me nosi dalje. Srečujem vesele obraze ljudi, slišim brez skrben smeh otrok, upitje prodajalcev časopisov. Počasi stopam dalje, nekaj me tlači, ne da mi, da bi se svobodno gibala, da bi premišljevala o čem drugem in ne o filmu.

Prizori se mi obnavljajo. Vidim štiri obtožence na zatožni klopi, tiste trde, ne izprosne, krute obraze. Slišim njihove besede, izrečene brez občutkka krivde. "Nisem kriv!" Pred menoj stoji JANNING, glavni obtoženec, ne premično zre vame, brez besed, brez misli. Strese me. Kako je bilo pri srcu ljudem, ki so med vojno stali pred temi ljudmi? Ljudem, ki so z njihovih obrazov brali svojo usodo: smrt, a ne hitro in lahko smrt, ampak trpinčenje duše in telesa, hiranje pri polni zavesti, smrt v plinskih celicah. Obraz mi izgine in za njim se mi pokažejo trupla ljudi, živi okostnjaki, proizvodi iz človeške kože in kosti. So imeli nacisti srce? So se ti ljudje kdaj predstavljali, kaj bi počeli v takih primerih? To niso bili ljudje, to so bili uničevalni stroji, stroji brez srca, brez čustev. Obtoženec na klopi se pači, zakriva si oči, da nebi videl filma in grozot, na jok mu gre, noče več gledati tega. Trdi: "Nisem vedel, da se kaj takega dogaja, nismo vedeli." Kako so mogli Nemci prepeljati natisoče ljudi v Nemčijo, a da bi za to vedela le peščica ljudi. Ti ljudje prav gotovo niso bili brez glasu, niso bili nevidni. Kako to, da nihče ni slišav ječanja in jokanja tisočev? Janning je kasneje rekel: "Nihče ni vedel, ker ni hotel vedeti!"

Niso krivi samo ti, ki so na zatožni klopi. Kriv je ves svet. Branilec nastopa sprva mirno, hoče prikazati Janinga kot uglednega sodnika, je nežen. Potem pa postaja vedno bolj agresiven, argumenti so vedno nasilnejši, trdi, da nacisti niso izumili sterilizacije, da je bil zakon o sterilizacijo veljaven v Ameriki že prej, da ga je podpisal glavni sodnik, itd. Njegov nastop pojasnjuje izvor nacističnega nasilja nekoč. Proti takemu nastopu nastopi celo sam Janning.

Stresam z glavo. Hočem se otresti teh prizorov. Izginejo mi, a v ušesih mi še zvenijo besede sošolk, ki so prav tako gledale ta

film: koliko resnic je bilo v tem filmu, koliko stavkov, ki imajo še danes svojo vrednost, svoj globok pomen..."

Janning se vede ne prizadeto, v začetku noče priznati sodišča. Njegov obraz je kot kip, izmika oči. Popolnoma se spremeni po pogovoru z branilcem. Od takrat se udeležuje procesa ...

-.-

Tožiles je dosledenj, hoče najstrožjo kazen. Ne meni se dosti za besede svojega ameriškega prijatelja, ki mu pravi: "Nemško ljudstvo nam je potrebno." Ve, da jim je zares potrebno, saj se bije bitka za B Berlin, a hoče vseeno ostati dosledenj."

-.-

IN besede branilca: "Vi sodite nam, boljševiki bodo sodili vam!"

-.-

Branilec je hotel ohraniti smozavest nemškega ljudstva. Hoče povedati, da Nemčija noče večno nositi pečata krivde, noče misliti na preteklost... Obsoja Američane, da so delali isto, tudi oni. "Tudi vi ste pobija li ljudi! Kakšno usodo sta doživela Nagasaki in Hirošima?"

-.-

V spominu mi bo ostal Janning, ki je priznal svojo krivdo, se je zavedel svoje krivde.

-.-

Presenetila me je obsodba. Pričakovala sem milejšo obsodbo za Janninga, saj je priznal svojo krivdo.

-.-

Režiser me je prepričal, da je bila obsodba pravilna s prizo-

rom, ko se v ječi srečata Janning in sodnik. Sodnik je sodil dejanja. Janning je gil sodnik, pisal je zakone, zato je njegova odgovornost večja. Tudi znanstvenike in velike ljudi moramo obsoditi, če ne služijo pravici.

-.-

Všeč mi je bila priča Irena. Ta je s svojim odporom povzročila poraz branilca...

-.-

Zadnjega prizora ne morem pozabiti. Sodnik je lepo odgovoril na branilčev ciničen stavek: "Boste videli, če spet let bodo vsi na svobodi!" "Da," mu je odvrnil sodnik, "to je logično. A vedite, kar je logično, še ni pravično. Če bodo tako storili, ne bo nihče trdil, da je tako prav".

-.-

Kramerjev Film je čudovit. Iz navidez enoličnih prizorov iz sodne dvorane, nekaj pretresljivih slik porušenega mesta in filna, ki prikazuje življenje in smrt v taborišču, je napravil zanimiv, pretresljiv film. Napetost raste, dogajanja nas vse bolj prevzemajo, nas prisili, da vstopimo v sodno dvorano. Kramer ni ničesar tvegal, vse dobro premislil. Igralci so odlični. Igrajo prepričljivo in ne moreš verjeti, da to niso pravi obtoženci...

-.-

Nürenberg je preteklost in sedanjost. Vojna je minila in ni, Saj še vedno divja v nekaterih deželah, npr. v Vietnamu. Mir je bil sklenjen, krivci kaznovani a še vedno se najdejo ljudje, ki si želijo vojno. Nočejo živeti u miru. Izdelujejo atomske bombe, izumljajo uničevalna orožja, nočejo razorožitve. Bo OZN kos svoji nalogi, da ohrani mir? To je vprašanje na katero ne odgovarja nihče. Upajmo, da se kaj takega ne bo več zgodilo, da vojn ne bo več. Zato pa je treba neprestano

opominjati na preteklost, opominjati in zopet opominjati!

KAJ DELAMO KAJ DELAMO K KAJ DELAMO KAJ DELAMO KAJDELAMO KAJ DELAMO

PROBLEM KULTURNEGA UDEJSTVOVANJA NA SREDNJIH ŠOLAH

(izvleček iz referata na mladinski konferenci)

Mnogokrat se sprašujemo: Ali je kulturno življenje na srednjih šolah tako, kot bi moralo biti? Na različnih šolah bi dobili tudi različne odgovore.
Kako je s proslavami ob obletnicah na posameznih šolah? Lahko ugotavljamo, da so šole, ki imajo ob določenih praznikih proslave. Imajo spominske večere, posvečene pesnikom in pisateljem, ki so mnogo storili za našo slovensko kulturo. Verjetno pa se ne bom preveč zmotila, če rečem da je precej, da gredo taki dnevi mimo njih, ne da bi koga kaj prizadeli. Zelo lepe oblike kulturnega življenja so literarni večeri. Po šolah je veliko premalo tega.
Mladina precej obiskuje naša gledališča. Toda ne dovolj. Seveda moramo skrbeti v boče zato, da bodo dijaki obiskovali poklicna gledališča, ker vemo, da bomo gledali kvalitetne stvari. Da obisk ni večji, je razumljivo zaradi vozačev, ki se le zežko vzamejo abonmaje.
Občutek pa imam, da bi bil obisk v gledališčih precej večji, če bi bilo več propagande na šolah. Če bi dijaki o delih in avtorjih zvedeli, kar jih zanima, bi pravssigurno bil obisk večji. Seznanjanje z deli v gledališču, bi dijakom zbudilo zanimanja zato, da bi si predstavo ogledali. Tako pa odhajajo mnogi dijaki iz gledališča razočarani, ker so pričakovali več , ali pa dela sploh niso razumeli. Če bi pre vsako novo predstavo pripravili nekak posvet, pa bi bilo verjetno drugače. Tudi film ne bi smel biti dijakom samo razvedrilo. Od vsakega srednješolc se pričakuje, da bo znal film gledati tako, kot je treba in da ga bo znal tudi pravilno oceniti. Toda na žalost še vedno lahko slišimo od dijakov propagando za filme, ki so brez umetniških vrednosti. To je dokaz, da je premalo filmske vzgoje - filmske in sploh kulturne vzgoje po šolah.
Nekoč smo zvedeli, da se v pouku slovenščine pridruži tudi filmska vzgoja. Lepo bi bilo - toda ne moremo biti obtinisti in misliti, da je to

lahko storiti. V tri tedenske ure ni mogoče uključiti še nebreoj drugih stvari.
Potem pa se moramošustaviti še pri knjigah, ki so vir vse izobrazbe. Dija ki vse premalo berejo. Komaj tisto, kar je nujno, ne segajo pa po delih mlajših avtorjev Minattija, Menarta, Zlopca, Hofmana, Zajca ali še Mlajših.: Smolnikarjeve, Kavalarja itd. Ni zanimanja zato. Dijaki tudi bero premalo. Knjig ne kupujejo. To je sicer razumljivo, saj so knjige dijakom zaradi cene nedosegljive. Tisti pa, ki bi si lahko kupili knjig, pa nimajo interesa in trošijo denar za narsi kaj drugega. Toda morali bi najti pot ki bi rešila dijake iz kulturne zaostalosti. Morali bi jo najti. Nujno je, da se dijak že v šoli že kulturno izobrazi, kajti kasneje se ne bo.

Irena

LETOŠNJA NOBELOVA NAGRADA

Prav je, da spregovorimo o Nobelovi nagradi. Letošnjo Nobelovo nagrado za književnost je prejel Mihail Šolohov za svoje delo Tihi Don,

Šolohova poznamo pred vsem kot romanopisca, čeprav je začel kot pisec krajših črtic. Šolohov je proletarski pisatelj in je zvest s pristaš realizma. Njegovo najobsežnejše in najboljše delo je Tihi Don, Znana dela pa so še: Zorana ledina, Človekova usoda, Šola sovraštvain nekaj krajših novel.

Roman Tiho Don opisuje življenje med prvo svetovno vojno in v prvih letih po revoluciji. V tem delu se pisatelj poglablja v notranje življenje svojih oseb, mojstrsko ustvarja značaje, prodira v skrivnosti življenja. Zelo lepi so njegovi opisi narave, posebno Dona, ob katerem teče življenje in se ljudje menjavajo; prihajajo in odhajajo, umirajo insee rodijo. Don pa teče mirno mimo.

O. Ljubica

NA PRAKSI

V tovarni sem spoznala stroje, ki so mi bili do sedaj neznani, še posebno pa se spominjam ljudi, kako se vestno delali, kakšen odnos so imeli do dela itd. Veliko novega sem se naučila, kar se mi preje še sanjalo ni, in sem tega vesela. Toda videla sem tudi to, da se ti ljudje veliko razburjajo, so živčni, slišale so se razne kletve katere pa niso lepo zvenele. Čeprav jih je vodja nato opominjal, ni dosti dosti zaleglo.

-.-

Nebi hotel biti enostranski, pa vendar si upam trditi, da sem od prakse pričakoval več. Spoznal sem odnose v podjetju, vendar, če se sam nebi zanimal, nebi odnesel drugega, kakor denarno nagrado ob koncu prakse.

Človek, ki ima naskrbi novince, me je posadil za stroj, skaterin sem delal ves čas prakse. Kmalu sem čisto mehanično delal z njim in se seveda dolgočasil. V šoli nam je razrednik dejal, da bomo spoznali p proizvodnjo v celoti . Spoznal sem samo struženje in čebljenje nog za stole. Rekli so, da bomo spoznali samoupravljanje. Pa ni bilo ničesar takega. V šoli sem zvedel precej več o samoupravljanu kakor na praksi.

-.-

Delo mi je šlo kar od rok. Stala sem ob stroju poslušala njegovo enakomerno brnenje in premišljevala, kaj vse zmore človekova drobna roka. Čas je kar hitro minil. V tem kratkem času pa sem spoznala veliko, prevsem pa to, da mora človek gledati na fizično delo s ponosom v očeh in ga spoštovati.

-.-

Moram reči, da delavci v nekaterih obratih delajo v zelo težkih pogojih. Zame so bili najtežji pogoji v lakirnici, kjer je od sušilnih peči dehtela strašna vročina. Ko sem po končanem delu odšel iz obrata, sem si globoko oddahnil. Sam sebi sem se zdel zelo beden; komaj

sem se premikal, noge so se mi šibile kot šibe na vodi.

-,-

Prvič, ko sem prestopil prag tovarne se mi je zdelo vse tako pusto in žalostno. Delavci so se sprehajali od kadi do kadi in pomakavanje razne predmete. Da so se v teh posodah cinkajo, nikljajo, srebrijo in zlatijo razni kovinski predmeti, mi je povedal šele delovodja Ko mi je razkazal vse posode in električno napeljavo med njimi, se mi je zdelo vse mnogo zanimivejše in lepše. Tudi navidez mrki in nemi delavci so bili zelo prijazni, kot sem spoznal pozneje...

-.-

Delo v tovarni mi je bilo zelo všeč. Ni bilo težko. Neven pra zaprav se ljudje tako boje dela v tovarni. Razumem, da vsako delo ni bilo tako lahko, kot je bilo na še. Delavni čas mi je potekal zelo hitro. Komaj sem prišla , že sem morala iti domov . Hvaležna sem šoli, da zahteva od nas da preizkusimo delo tudi v tovarni, kajti zavsakim delom se tudi nekaj naučiš.

-.-

Bil je 15.julij. Dobil sem prvo plačo. Z veseljem sem gledal tisočake in že sem imel v mislih načrt, kaj vse si bom lahko kupil. Spznal sem tudi, da denar ni bil lahko zaslužen.

Zadnji dan dela sem si še posebno ohranil v spominu. Poslovil sem se od tovarišev, od katerih sem se veliko naučil. Posebno prisrčn je bilo slovo od južnih bratov Srbov in Hrvatov, ki si daleč od doma služijo kruh.

IZVENŠOLSKA DEJAVNOST PRI NAS

Na naši šoli deluje precej krožkov: marksistični, literarni, brodarski, klub OZN. Aktivno je tudi športno društvo, PZ, in KUD. Vendar pa se povsod čuti upadanje zanimanja. Lani je deloval na šoli filmski krožek, ki je moral zaradi premajhnega zanimanja prenehati.

Tudi lutkovnega in dramatskega krožka ni več. Če pogledamo kdo se udejstv udejstvuje v teh dejavnostih, vidimo da so to vedno eni in isti. To so tisti, ki jih to zanima. Tisti, katerim bi bilo potrebno, da bi se česa naučili pa ne ubiskujejo ničesar. Nekateri se izgovarjajo, da so vozači in nimajo časa, vendar pa je mnogo vozačev v krožkih in se ne pritožujejo zaradi pomankanja časa. Letos je res težko vzkladiti čas tako, da je vsem prav, ker imajo nekateri pouk popoldne in nemorejo priti zjutraj posebej v šolo. Toda tisti, ki imajo možnost, bi se lahko v večjem številu vključili v krožke. Kot bodoči učitelji bi se morali zavedati , da bodo mogoče nekoč morali voditi take krožke, pa ne bodo vedeli, kaj naj počno.

Ljubica O.

HUMOR HUMOR HUMOR HUMOR HUMOR HUMOR HUMOR HUMOR HUMOR HUMOR HUMOR

STATISTIKOVA POLEMIKA

KOsem zadnje dni prebiral naše časopise in gledal televizijo, sem ugotovil, da smo mi mladina prav tako važen problem kot ameriška agresija v Vietnamu. Ker nisem uspev odkriti, ali naj si to štejem v do dobro ali slabo, sem sklenil polemizirati sam s seboj. Rezultat tega divjega besednega dvoboja lahko preberete v nadaljevanju in spoznali bo boste, da niti nismo tako slabi, kot nekateri pravijo, niti, ne tako dobri, (roko na srce) , kot sami mislimo.

PROBLEM št. 1 - Frizerska policija. Kot preblem problema št.1 bi omenil da sta "aanambel " ne bi smel imenovati "Frizerska policija" ampak "Frizerska milica"kratkolascev." Policija zveni preveč zahodnjaško Problem problema št.1. Če bi bil dedek mraz, bi prinesel "Frizerjem" take kape, pod katerimi bi zrasli dolgi lasje, slovenskim Beatlesom. pa take kape da bi pod njimi dobili tako frizuro a le Jul Bryner, prvi in drugi bi verjetno spoznali, da ni frizura najvažnejše. Ne dvomim tudi, da bi v miru in prijateljstvu čakali tista leta, ko se jim ne bo treba več česati, ko bodo lastniki čudovite, dostojne pleše.

PROBLEM št. 2 - Množična histerija v hali v Tivoliju. Ah, ah moje srce ne prenese tega. Saj dovolite . da slečem pulover in od-

Je že tako: kri ni voda in tudi mraza še ni pravega, potem pa še Ptice s Ptičico za gospode, in Ivica Šerfezi za dame, poleg tega pa so še ojačevalne naprave dobro delovale. Vroča kri in elektrika, nič čudnega, če se pri tem polomi nekaj stolov. Skrbi me le za uboge Nemce, ki jih hodijo zabavat naši električarji, saj so se pred dvema desetletjema ob "pleh muzici" tako raznežili, da so pobiliskoraj pol Evrope. Kaj bo z njimi ob električnih kitarah, ko že mirno slovensko mladino tako razvnamejo.

PROBLEM št. 3 - Mladinski klub Ray Charles - Koper. Nadebudni Koprski mladinci, čestitam vam znali ste pritegniti svetovno javnost! Rad bi sicer izrekel svoje mnenje, toda nisem dostipoučen o stvari. Vem pa , da zgledi vlečejo in čez leto bo pri nas že verjetno mladinska brigada Pat Boone. Kar pa zadeva koprski klub pa še to: Ray Charles verjetno ni zaščitnik sabljanja in šahiranja, ki gabaje v tem klubu tudi gojijo. Torej, Koprčani, razmislite.!

Podpisani Statistik imam pa namen ustanoviti klub bahačev Cassins Slaya in v ta namen člane.

P. S. Upam, da bo naslov Cassins Clay ustrezal!

Statistik

SODOBNA URŠKA

Zahip se preselimo iz današnjih dni v čas Prešernovega ustvarjanja, v ozke ulice in med stisnjene hiše, kjer ropotajo kočije in ljudje rajajo pod staro slovensko lipo. Že takrat je naš največji ps pesnik opisal o svoji baladi Povodni mož , kako je lépo a prevzetno in ošabno ljubljansko Urško kaznoval povodni mož.

Dolga leta trdega dela po zaslugi znanosti in tehnike ter človekove umske sposobnosti so nam ustvarila možnost boljšega in lažjega življenja. Izmed različnih dejavnosti pride v prvi vrsti v poštev industrija ki je pripomogla, da so sodobne Urške vscvetele v vsej svoji zapeljivi zunanjosti. Nekako takole si predstavljam eno iz med mnogih ljubljanskih Uršk.

Lepo vitko postavo ji pokriva v stilu H ali A linije krojen obleka, z večjim izrezom spred j kot zadaj. Uboge nožice stlači v ozka čevlčk a z dvonastropno peto in veliko lakasto pentljo. Pri hoji se zelo trudi, da stopica kar se da lahkotno in dostojanstveno. Glava

obdana s frizuro, pri kateri so lasje nametani in zrahljani kot jesensko seno trdno stoji na negovanem vratu. Če hoče biti dama še popolnejša si nasadi na visoko pričesko še visšji klobuk, ki je še najbolj podoben kakšnemu geometrijskemu telesu. Nekako prezerljivo gleda s svojimi očmi iz črno pomazanih očesnih okvirjev in iz pod črnaastih trepalnic imidoče občudovalke. Popolnoma drugače pa se pomika mimo moških občudovalcev, ki ponavadi podpirajo hišne vogale. Takrat postane njena postava še bolj izrazita vrat se podaljša, v očeh pa se prižge zapeljiv pogled, ki predrzno in vešče ocenjuje materialno stanje mladih možakov. V mešanici različnih čustev nervozno odpre veliko usnjeno torbiso. IZ nje zdvema prstoma ,ki ju podaljšujejo dolgi rdeči nohti, elegantno vzme obroček z avtomobildkimi ključki in tako mimogrede dokaže, da ima tudi avto.

Z začasnimi prijatelji ki jih prenami njena zunanjost, krene v kavarno ali v bar. Tam ob ritmu twista, cha-sha- sha, rockand,rolla in drugih modernih zvokov, sreba turško kavo, likerje in kadi cigarete. Ko se končno naveliča kavarniškega hrupa zapusti veselo družbo.

Po asfaltnih cestah se širijo zapeljive vojnave iz delikatesnih trgovih, ki ob sprehodu dražijo visoko privihan nosek lačne sodobne Urške.

Ponovno upre velike oči v torbico in vzame iz nje drobno denarnico. Sloki prstki spretno preizkujejo žalostno praznino. Ko se že počasi pomika proti domu, jo po želodcu in nogah zbadajo neke vrste krči. Za zaprtimi vrati, ko je nihče ne vidi se nečimerna, elegantna in fina gospodična nasiti s skromnim koščkom kruha in s kislo kumaro. Po policah, nočni omarici kopalnici in drugod pa se bohotijo vse mogoča na žalost ne užitna lepotična sredstva. Iz miznega predala pa kukajo neplačani računi in o ponini za odplačilo kredita.

Takih, enakih in podobnih mladenk je v našem naprednem mestu veliko.

Ob bronatem kipu Prešernovih junakov, ki stoji v umetnem bazenu Gospodarskega razstavišča, naj se zamisli vsaka sodobna Urška, če ni morda tudi ona že zrela, da zapleše s povodnim možem poslednji ples v vrtinčaste valove reke.

Lučka

RESLJEVA 12 - glasilo dijakov Učiteljišča in Pedagoške gimnazije v Ljubljani
Urejuje uredniški odbor
Glavni in odgovorni urednik: FRANC RAVNIKAR
Urednik za prozo: JANEZ ODAR
Urednik za poezijo: SLAVKO STANKOVIČ
Tehnično vodstvo:
VINKO CEDILNIK

ŠTEVILKA 1, izšlo v marcu 1966 Cena 50SS din